

A Kúria a dr. Bálint Gábor ügyvéd által képviselt felperesnek - a dr. Sulyok Tamás ügyvéd által képviselt I. rendű, II. rendű, és III. rendű alperes ellen munkaviszony megszüntetése jogellenességének megállapítása és jogkövetkezményei alkalmazása iránt a Szegedi Munkaügyi Bíróság előtt 8.M.561/2011. szám alatt megindított és másodfokon a Szegedi Törvényszék 2.Mf.20.947/2012/7. számú ítéletével jogerősen befejezett perében az említett másodfokú határozat ellen a felperes által előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

i t é l e t e t:

A Kúria a Szegedi Törvényszék 2.Mf.20.947/2012/7. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I-III. rendű alpereseknek - mint egyetemleges jogosultaknak - 10.000,- Ft (Tízezer forint) felülvizsgálati eljárási költséget.

A felülvizsgálati eljárási illetéket az állam viseli.

I n d o k o l á s

A felperes 2011. március 1-jétől állt munkaviszonyban az I. rendű alperesnél segédmunkás munkakörben 78.000,- Ft személyi alapbérrel. A munkáltató a felperesen kívül ugyanilyen tevékenységre foglalkoztatott további öt munkavállalót. A felperes 2011. augusztus 8-tól keresőképtelen állományban volt, 2011. szeptember 14-én vált keresőképesé.

Az I. rendű alperes 2011. szeptember 14-én kelt és e napon közölt okirattal a felperes munkaviszonyát 2011. október 15. napjától kezdődő 30 nap felmondási idővel 2011. november 15. napjával rendes felmondással megszüntette. Intézkedését azzal indokolta, hogy az I. rendű alperesnél 2011. szeptember 1-jétől átszervezésre került sor, amely folytán a felperes munkaköre megszűnt. A munkáltató a felmondással egyidejűleg munkaköri alkalmassági vizsgálatra szóló beutalót kívánt átadni a felperesnek, melyet nem vett át, a vele közölt rendes felmondás átvételét is megtagadta, amelynek a tényét a munkáltató írásban rögzítette.

Az I. rendű alperes az egészségbiztosítási ellátás megállapításához kiállított jövedelemigazoláson a 2011. szeptember 14-től 2011. október 31-ig terjedő időszakot igazolatlan távollétként tüntette fel. A felmondás közlését követően a munkáltató munkabér címén

35.405,- Ft-ot, míg szabadságmegváltásként 7.091,- Ft-ot fizetett ki.

A felperes munkaviszonyának megszűnését követően további egy fő munkaviszonya szűnt meg, így segédmunkás munkakörben a továbbiakban négy munkavállaló dolgozott az I. rendű alperesnél.

A munkáltató intézkedését sérelmezve a felperes keresetet nyújtott be az alperesek ellen a munkaügyi bíróságon, melyben annak megállapítását kérte, hogy munkaviszonya megszüntetésére jogellenesen került sor, valótlan tartalommal állította ki a munkáltató a jövedelemigazolást és jogalap nélkül került levonásra munkabéréből 39.996,- Ft. Arra hivatkozott, hogy a rendes felmondás indoka nem valós és okszerű, az I. rendű alperesnél nem történt átszervezés, a munkaköre nem szűnt meg, a felmondás indoka tartalmatlan, közhelyszerű és nem felel meg az MK 95. számú állásfoglalásban foglaltaknak.

Az alperesek ellenkérelmükben a kereset elutasítását kérték, elismerték azonban, hogy a felperes munkabéréből két alkalommal jogellenesen vontak le, esetenként 19.998,- Ft-ot. A felmondás indoka azonban valós és okszerű volt, az átszervezés következtében az I. rendű alperesnél foglalkoztatott munkavállalói létszám két fővel csökkent.

A Szegedi Munkaügyi Bíróság 8.M.561/2011/16. számú ítéletével megállapította, hogy az I. rendű alperes jogellenesen szüntette meg a felperes munkaviszonyát és elmaradt munkabér, felmondási időre járó átlagkereset, kártérítés és átalány-kártérítés megfizetésére, továbbá a jövedelemigazolás olyan tartalommal történő kiadására kötelezte, hogy abból az „igazolatlan távollét” kitételt törölje. Megállapította, hogy amennyiben az I. rendű alperes elleni végrehajtás eredménytelen, úgy e kötelezettségek a II-III. rendű alpereseket egyetemlegesen terhelik.

Ítélete indokolásában kifejtette, hogy az alperesek elismerő nyilatkozata alapján állapította meg, hogy a felperes munkabéréből jogellenesen került levonásra 39.996,- Ft, amelynek megfizetésére kötelezte a munkáltatót. A rendes felmondás jogszerűségének a felülvizsgálata körében arra a következtetésre jutott, hogy annak indokolása nem valós. A meghallgatott tanú vallomása alapján megállapította, hogy a felperes munkaviszonyának megszüntetését megelőzően mind a hat munkavállaló ugyanazon munkakörben dolgozott, a felperes munkaviszonyának megszűnését követően a megmaradt munkavállalók szintén ugyanazt a tevékenységet folytatták, amelyből azt a következtetést vonta le, hogy a felperes által betöltött munkakör nem került megszüntetésre.

Az I. rendű alperes által kiállított jövedelemigazoláson feltüntetett adatok vonatkozásában nem találta bizonyítottnak azt, hogy a felperes 2011. szeptember 14-től október 31-ig igazolatlanul tartózkodott volna távol a munkahelyétől. Értékelte, hogy 2011.

szeptember 15-én és szeptember 16-án munkavégzési céllal megjelent munkahelyén, a II. rendű alperes utasítására azonban megtiltották számára a munkavégzést.

Az alperesek fellebbezése folytán eljáró Szegedi Törvényszék 2.Mf.20.947/2012/7. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érintette, a fellebbezett rendelkezéseit részben és akként változtatta meg, hogy a felperes javára fizetendő felmondási időre járó átlagkereset összegét 3.345,- Ft-ra leszállította, ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást azzal egészítette ki, hogy az I. rendű alperes a felmondással egyidejűleg munkaköri alkalmassági vizsgálatra szóló beutalót kívánt átadni a felperesnek, melyet nem vett át és a rendes felmondás átvételét is megtagadta. Az így kiegészített tényállás alapján megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a helyesen feltárt tényállásból helytelen jogi következtetésre jutott, ezért ítéletét túlnyomórészt megváltoztatta. Álláspontja szerint a felmondás indokolása megfelelt az MK 95. számú kollégiumi állásfoglalás II. pontjában foglaltaknak, mert tartalmazta azokat a konkrét tényeket, amelyre a munkáltató az intézkedését alapította, az ok összefoglaló megjelölése mellett nem volt szükség annak részletes leírására. A munkáltató a 2011. szeptember 1-jétől elhatározott átszervezést megelőzően hat munkavállalót segédmunkás munkakörben alkalmazott, majd az átszervezés eredményeként egy segédmunkás munkakör megszüntetésre került, s a meglévő feladatokat az alperesnél a megmaradt öt fő - valamint további egy fő távozása miatt - végül négy fő munkavállaló végezte, új segédmunkás alkalmazására nem került sor. Az átszervezés tehát a felperes munkakörét érintette, azzal szoros összefüggésben volt. Az átszervezés létszámcsökkentéssel járt, ennek a körülménynek a felmondás indokolásában való részletezése hiánya önmagában nem tette a felmondást jogellenessé és a megjelölt indokot valótlanná. Ítélete alátámasztására több eseti döntésre is hivatkozott.

Megállapította, hogy a felperest keresőképesse válásától, 2011. szeptember 14-től munkavégzési kötelezettség terhelte felmentési idejéig, 2011. október 31-ig. A munkaköri alkalmassági vizsgálatra szóló beutalót annak ellenére nem vette át, hogy tudomással bírt arról, hogy a 30 napot meghaladó időtartamú keresőképtelenségére tekintettel időszakos munkaköri alkalmassági vizsgálat elvégzése nélkül nem állítható munkába. Ennek megfelelően az I. rendű alperes jogszerűen járt el, amikor 2011. szeptember 15-én 16-án nem engedélyezte a felperes munkába lépését és igazolatlan távollétnek minősítette a 2011. szeptember 14-től október 31-ig terjedő időszakot. 2011. november 1-jétől 15 napra felmondási időre járó átlagkereset illette meg, amelynek egy részét a munkáltató

megfizette és így a különbözet, 3.545,- Ft megfizetéséről rendelkezett.

A jogerős ítélet ellen a felperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, melyben annak hatályon kívül helyezését kérte azzal, hogy a Kúria hozzon a jogszabályoknak megfelelő új ítéletet a kereseti kérelmének megfelelő tartalommal. Álláspontja szerint a munkáltató intézkedése a Munka törvénykönyvéről szóló 1992. évi XXII. törvény (Mt.) 87. § és 89. §-ába, illetve a Legfelsőbb Bíróság Munkaügyi Kollégiuma 95. számú állásfoglalásába ütközött, továbbá hivatkozott több eseti döntésre is. Változatlanul fenntartotta azt az álláspontját, hogy a felmondás indoka nem volt valós és okszerű, valamint világos. Korábban a munkáltató szóban kívánta megszüntetni munkaviszonyát, így a több, mint egy hónappal később közölt felmondás átszervezésre történő hivatkozása nem lehetett valós. Hivatkozott arra, hogy a II. rendű alperes utasítása alapján nem állhatott munkába, a munkavégzést ő maga akadályozta meg, így kellő alap nélkül hivatkozott igazolatlan távollétére.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában történő fenntartását, s a felperes költségekben való marasztalását kérte. Fenntartotta azt az álláspontját, hogy a felmondás indoka valós és okszerű volt, az átszervezés kihatott a felperes munkakörére. A felperes által megjelölt eseti döntések vonatkozásában kifejtette, hogy azok a felülvizsgálati kérelemben foglaltakat nem támasztják alá, illetve eltérő tényálláson alapulnak.

A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

A felperes felülvizsgálati kérelmében arra hivatkozott, hogy az I. rendű alperes által közölt felmondás indoka nem volt valós, okszerű és világos, a Legfelsőbb Bíróság Munkaügyi Kollégiuma 95. számú állásfoglalásában kifejtettekbe ütközött.

Az Mt. 89. §-a szerint a rendes felmondás okának valósnak és okszerűnek, magának az indokolásnak pedig világosnak, egyértelműnek kell lennie, s mindezt a munkáltatónak kell bizonyítania.

Helytállónan állapította meg a másodfokú bíróság, hogy a 2011. szeptember 1-jétől elhatározott átszervezést megelőzően az I. rendű alperes hat munkavállalót foglalkoztatott segédmunkás munkakörben, majd az átszervezés eredményeként egy munkakör megszüntetésre került, egy munkavállaló pedig eltávozott, így a segédmunkási teendőket a továbbiakban négy fő munkavállaló végezte. Mindezekből megállapítható, hogy a munkáltatónál megvalósult az átszervezés, ez

a felperes munkakörét érintette, azzal szorosan összefüggött. Erre tekintettel a felmondás indoka valós volt és okszerű. Az a körülmény, hogy az átszervezés eredményeként létszámcsökkentés is megvalósult, melyre a munkáltató külön nem hivatkozott, nem teszi az intézkedést jogellenessé.

A Legfelsőbb Bíróság Munkaügyi Kollégiuma 95. számú állásfoglalása II. bekezdésében kifejtettek szerint nem az a lényeges, hogy a felmondás részletező indokolást tartalmaz-e, vagy összefoglaló meghatározást használ, hanem hogy a felmondás okaként közöltekől megállapítható legyen: miért nincs a munkáltatónál szükség a továbbiakban a munkavállaló munkájára.

Megállapítható, hogy az I. rendű alperes intézkedése ezen követelménynek is megfelelt. A munkáltató összefoglalóan jelölte meg a jogviszony megszüntetése indokát az átszervezésben és utalt arra, hogy ennek következtében nem tudja a továbbiakban foglalkoztatni a felperest, mivel munkaköre megszűnik. Az átszervezés nemcsak a munkáltató szervezeti felépítésében bekövetkező változásokat jelenti, hanem fogalmi körébe tartozik az is, amikor a szervezeti felépítést nem érintő, azonban a korábbi munkaköri feladat megosztás megváltozását eredményező olyan munkáltatói intézkedésre kerül sor, amely alapján az érintett munkavállaló feladatait a továbbiakban más munkavállaló látja el. [BH 1998.508.)

A felperes által a felülvizsgálati kérelmében említett eseti döntések ezzel ellentétes álláspontot nem támasztanak alá.

Mivel a másodfokú bíróság határozata jogszerű volt, a Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A pervesztes felperest a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felülvizsgálati eljárási költség megfizetésére, míg az eljárási illetéket a felperest megillető munkavállalói költségkedvezményre figyelemmel - a 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 14. §-a értelmében az állam viseli.

Budapest, 2013. június 5.

dr. Tálné dr. Molnár Erika s.k. a tanács elnöke, Sipőczné dr. Tánczos Rita s.k. előadó bíró, Szolnokiné dr. Csernay Krisztina s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

kúriai tisztviselő